

[E. Friis.]

samle sig om en Fællesindstilling, man har, som Betænkningen udviser, delt sig i et Flertal og tre Mindretal. Flertallet bestaar af Regeringspartiernes Medlemmer og det ærede Medlem Hr. H. F. Ulrichsen, Mindretallet dannes af Partiet Venstre, og det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt samt det ærede Medlem Frøken Gerda Mundt har hver for sig afgivet Særbetænkning. I disse Særbetænkninger har man stærkt henholdt sig til og ogsaa citeret af „Landsforeningen af Menighedsraad“s Besvarelse af det til denne Organisation af Udvalget stillede og af Justitsministeren fremsatte Spørgsmaal.

Det er min Hensigt at gøre nogle Bemærkninger for gennem disse igen at fastslaa de Synspunkter, der gav sig Udslag i den Tilslutning til Lovforslaget, som kom til Orde ved første Behandling; de mange Henvendelser, baade mundtlige og skriftlige, som Udvalget har modtaget, betinger ogsaa, at jeg udtaler nogle Ord til Klargørelse af de Bevæggrunde, der har været ledende for i hvert Fald største Parten af Flertallet, og som har medvirket til Indgaaelsen af det Kompromis, der i Form af den foreliggende Flertalsindstilling nu anbefales til det høje Tings Velvilje og Vedtagelse. Vore ledende Politimynderheders stærke Krav om en Forandring i den gamle Lov har naturligvis været meget betydende for Flertallets Stilling. Den Modtagelse, Lovforslaget fik ved første Behandling, havde trods den lange, om end ikke i samme Forhold stærke, Modargumentering givet Justitsministeren og Lovforslagets Tilhængere et rimeligt Haab om, at Lovforslagets Skæbne vilde være blevet adskilligt blidere, end Tilfældet er. Den friske og helt sunde Betragtning, som er det bærende i Lovforslaget, har mødt ufortjent Modstand, der, synes jeg, fra en bestemt Side bunder i en mærkelig ensidig Agitationstrang. Det er min oprigtige Tro, at den videste Frihed under Ansvar er den bedste, retfærdigste og sande Form for Helligdags- og Hviledagslivets Udfoldelse, og at det her i højeste Grad gælder, hvad jeg udtalte ved første Behandling, at Tvang til Tro er Snak i Taage. Ingen ønsker mere end jeg og mit Parti, at Ædruelighed og Sundhed skal være Særpræget for den danske Befolkning, og jeg tror, jeg med fuld Føje kan paapege de uimodsigeligt meget store Fremskridt, der i Tiden fra min Ungdom til i Dag er sket paa disse Omraader. Højnelsen af Levefoden, Levestandarden for det store arbejdende Folk i Forbindelse

med Arbejdstidens Forkortelse har givet Folkementaliteten et Stade, højt hævet over det, vi ældre kendte fra vor Barndoms og Ungdoms Aar. Forøget Drikkeri og Driveri var den Spaadom, der fra Modstanderne hilste vort Krav om en 8 Timers Arbejdsdag, men hvad blev det faktiske Resultat? Hvorledes blev den tilkæmpede Frihed og højere Levefod udnyttet? Jeg maa sige: Haanden paa Hjertet, alle Modstandere af det foreliggende Lovforslag! Det blev ikke Værtshusene eller Drikkeriet eller Driveriet, der profiterede af den højere Levefod og den større Frihed, det blev Oplysning og Idræt, Havebrug o. lign., der fik Raaderum i Befolkningen, Ædruelighedsstandarder i vort Land er hævet saa højt, at vi, der kender de gamle Tingenes Tilstand i den Tid, da Brændevinen kostede 35 Øre Potten, næppe havde turdet haabe, at den vilde blive saa høj. Prisniveauet har selvfølgelig haft sin betydelige Indflydelse, men under Oplysningens og Idrættens Faner er opvokset en ny Slægt, for hvem Indstillingen over for Alkohol er en ganske anden end den, vi kendte i vor Ungdom.

Og alt det er sket under en Form for Frihed, som ikke alene overflødiggjorde Forbudsmændenes Anstrengelser, men igen viste, hvad Frihed under Ansvar er værd. Den fortsatte Kamp mod Alkoholmisbrug har sin store Værdi og maa ingenlunde underkendes; den bør føres ad Veje, der byder Folket gode Levevilkaar, Oplysning, Idræt, Frihed. Derfor er jeg ikke bange for al den Frihed, der ogsaa paa de i Lovforslaget omhandlede Omraader kan gives. Jeg føler som en dyb Sandhed, at den udvidede Frihed for Forlystelses- og Hverdagslivets Udfoldelse er den bedste, ja eneste Form for et aabent kontrolleret Forlystelsesliv. Derved overflødiggøres Smugkroer og Natklubber, og det Forlystelsesliv, der nu engang er en uomgængelig Kendsgerning, kan ledes og overvaages paa den mest virksomfulde Maade.

Jeg maa fastholde, at Lovforslaget i den Form, hvori det var fremsat, vilde have tjent netop dem til Bedste, der har været saa stejle i deres Modstand. Det gælder saavel Afholdsfolkene som de kirkelige Kredse. Det har været paastaet, at Restauratører og Forlystelsesetablissementer vilde sælge noget mere af de saakaldte stærke Drikke. Denne Paastand mangler selvfølgelig Bevis, det er givet, men om det nu skulde ske saaledes, saa vil jeg fastholde, at samtidig vilde Natklubber, Smugkroer og Bordeller sælge adskilligt mindre end nu.